

ceva, dacă pot! Să-l eliberez de aceste vlăstare sălbatice care dau buzna când pe aici, când pe dincolo”.

Are loc un conflict frecvent între vlăstarele vechi și vlăstarele noi. Să nu mai spunem faptul că, de multe ori, în loc să încercăm să găsim modalitatea de a slăbi aceste vlăstare, care cresc din rădăcina veche a copilului, le încurajăm și ne lăudăm cu ele.

Pentru ca părinții să procedeze așa cum se cuvine cu copilul care a fost botezat, în timp ce acesta crește, este necesar ca altoiul vieții celei noi în Hristos să fi crescut la părinți suficient de mult încât acum să rodească deja. Este nevoie ca ei înșiși să fie altoiți în Hristos, să fie creștini cu adevărat. Altfel, dacă părinții, sau nașul, sau dascălii, sau preotul care au grija educației copiilor nu sunt ei înșiși născuți din nou, în clipa în care

vor spune copilului ce trebuie să facă: „Copilul meu, aceasta trebuie să faci, așa trebuie să vorbești, așa trebuie să te porți, așa trebuie să gândești!”, oricât de corecte ar fi cele arătate copilului, acesta nu va fi influențat de ele.

Copilul este influențat mult mai mult de viața celui care-l învață și-i spune ce să facă, de comportarea acestuia, decât de cele spuse de el. Desigur, trebuie să-i spunem, să-l luminăm pe copil, să-i explicăm, să-l sfătuim, dar toate acestea vin de fapt să completeze educația, să completeze formarea pe care o au părinții sau nașul. Acesta este un aspect foarte delicat, dar foarte important.

Sursa: **Arhim. Simeon Kraiopoulos, Părinți și Copii**, vol.1, Editura Bizantină, București, 2005

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 4 februarie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 8 februarie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 9 februarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturhie Ap. II Timotei 3, 10-15; Ev. Luca 18, 10-14; glas 8, voscr. 11 → Duminica a 33-a după Rusalii (a Vameșului și a Fariseului) → Odovania Praznicului Întâmpinării Domnului → Sfântul Mucenic Nichifor → Sfântul Petru Damaschinul

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Se cade ca prin toate și mai ales prin pacea sufletului să dăm odihnă Duhului Sfânt în noi, ca să avem sfeșnicul cunoștinței luminând în noi pururea.”

– Sfântul Diadoh al Foticeii

Nr. 566 / 02 februarie 2025

CUM SĂ NU SE STINGĂ FOCUL RÂVNEI DUPĂ CE PLECĂM DE LA BISERICĂ

Aud pe mulți spunând: „Când suntem în biserică și ascultăm predica ne căim de păcatele noastre; dar, după ce plecăm, ajungem alții; focul râvnei ni se stinge. Ce să facem ca să nu se mai întâmple asta?”

Să vedem de unde vine! Din ce pricină se petrece în noi o schimbare atât de mare? Pricina o găsesc în aceea că nu ne ocupăm de ce trebuie și că avem legături cu oameni răi. N-ar trebui ca, după ce plecăm de la biserică, să ne ocupăm de lucruri care n-au nicio legătură cu biserica, ci îndată ce ajungem acasă să luăm Biblia, să chemăm în jurul nostru soția și copiii și să le împărtășim și lor cele spuse la biserică și numai după aceea să ne apucăm de treabă.

Dacă atunci când ieșim de la baie nu ne ducem în piață, ca nu cumva cele din piață să ne strice buna dispoziție ce-o avem în urma băii, cu mult mai mult trebuie să facem așa

SFÂNTUL
IOAN GURĂ DE AUR

când ieșim de la biserică. Dar noi facem tocmai dimpotrivă. De aceea pierdem totul. Nu s-a întărit încă bine în sufletul nostru folosul celor spuse la predică, că furia cea mare a treburilor lumești se năpustește peste noi și târăște cu ea toate cele auzite în biserică. Ca să nu se întâmple asta, după ce pleci de la biserică nu fă altă treabă mai de neapărată trebuință decât repetarea celor spuse în predică.

Ar fi cu totul lipsit de judecată să dăm treburilor lumești cinci-șase zile pe săptămână, iar celor duhovnicești nici măcar o zi, dar, mai bine spus, nici o mică parte din zi. Uitați-vă la copiii noștri! Nu citesc ei toată ziua lecțiile pe care le au de învățat? Așa să facem și noi! Altfel nu ne va fi de niciun folos venirea la biserică; că turnăm în fiecare zi în noi, ca într-un vas găurit, învățăturile, că pentru păstrarea celor spuse în predică nu ne dăm nici atâta silință câtă o dăm pentru aur și argint. Când primești câțiva dinari, îi pui în pungă, ba mai și strângi la gură punga; iar noi în biserică primim cuvinte mai de preț ca aurul și pietrele scumpe, primim vistieriile Duhului, dar nu le depunem în tainele sufletului, ci, fără de nicio grijă, le lăsăm să zboare la întâmplare din mintea noastră.

Cine va avea milă de noi, când noi suntem proprii noștri dușmani, când noi înșine ne aruncăm într-o atât de mare sărăcie sufletească? Ca să nu se întâmple asta, să ne punem o lege de netrecut nouă, soțiilor

noastre și copiilor noștri: să afierosim o zi întreagă din săptămână predicii și celor auzite la biserică. Așa vom prinde mai ușor cele ce se vor mai spune.

Sursa: **Sfântul Ioan Gură de Aur, Omilii la Matei**, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1994

SEĂNTUL GRIGORIE TEOLOGUL

NU EXISTĂ DOAR O SINGURĂ CALE DE A AJUNGE ÎN RAI

Prin smerita sa cugetare, vameșul a fost mai presus decât fariseul trufaș. Mai bună e necăsătoria, da, mai bună; dar dacă se amestecă cu lumea și e pământească, e mai rea decât o căsătorie cuminte. Înaltă e viața celor ce petrec în neagoniseală prin munți, dar adeseori îngâmfarea îi prăvălește jos și pe ei. Căci nemăsurând virtutea lor cu a altora mai buni, au uneori în inimă o înfumurare lipsită de judecată și adeseori cu mintea înfierbântată, asemenea unor mânji focosi, își poartă piciorul dincolo de bornele de pe marginea drumului.

De aceea, fie ridică-te cu aripi ușoare, fie rămâi jos și aleargă în siguranță, ca nu cumva din pricina greutății tale, aripa să se îndrepte spre pământ și să cazi, înălțându-te, cu cădere vrednică de milă. O navă mică, dar strânsă bine în piroane,

duce o mai mare încărcătură, decât una neîncleiată bine.

Strămtă e calea care duce spre poarta dumnezeiască, dar multe cărări duc spre acea singură cale. Unii, pe care firea îi apleacă spre cele de aici, merg pe una, alții merg pe alta, ținându-se numai de cea strămtă. Nu tuturor le place aceeași mâncare, nici creștinilor nu li se potrivește o singură viață. Pentru toți însă cel mai bun lucru sunt lacrimile, nedormirea și ostenele, ținerea în frâu a turbării patimilor înspăimântătoare, punerea sub mână cea puternică a lui Hristos și tremurarea de ziua care va să vină. Dacă vei străbate până la capăt calea desăvârșirii, nu vei mai fi muritor, ci ceresc.

Sursa: **Sfântul Grigorie de Nazianz, Poeme autobiografice**, în Jean Bernardi, Grigorie din Nazianz – Teologul și epoca sa, Ed. Deisis, Sibiu, 2002

PĂRINTELE SIMEON KRAIOPOULOS TAINA BOTEZULUI - CONTINUARE -

Părinții nu știu ce copii vor aduce pe lume. Dar se comportă ei, oare, față de copiii lor, ca oameni renăscuți în Hristos, renăscuți în credința pe care s-a întemeiat Biserica și în care și-au botezat copiii? Se comporta ei, oare, astfel? Sau, în ciuda faptului că doresc să-l facă pe copil un creștin bun, comportarea lor, atitudinea lor față de copil lasă mult de dorit?

Îngăduiți-mi să vă mărturisesc că, din câte cunosc eu, suntem cu adevărat de plâns. Deoarece copilul pe care-l avem în fața noastră și care este chemat să devină ca Hristos, este considerat de noi mai curând o proprietate a noastră. De cele mai multe ori, pornim de la propriile noastre dorințe, de la visele și proiectele noastre, pornim mai curând sprijinindu-ne pe rădăcina veche din noi și nu pe altoiul creștin. Nu știm cât de viu este altoiul în noi. Oricum, cred că ne influențează mult mai mult vlăstarele care au crescut din rădăcină și din trunchiul omului vechi. Și noi am fost botezați, dar din rădăcină și din trunchiul vechi au năvălit vlăstare sălbatice – poate să existe printre ele și altoiul, mai mic sau mai mare – suntem influențați mai mult de vlăstarele sălbatice și atitudinea noastră față de copil este una în consecință. Copilul care a fost altoit, dar care nu știe nimic, continuă să fie la discreția părinților, a nașului, a familiei. Dacă acest copil nu va fi ajutat de cineva, există posibilitatea să redevină om vechi ca și când nu ar fi fost botezat.

Este nevoie ca fiecare părinte să fie foarte atent. La fel dascălii și noi, preoții. Să luăm aminte cât de mult îi ajutam pe copii pentru ca altoiul cel nou să crească în ei. Îi vedem mâniindu-se, nervoși, spunând minciuni, având răutate în ei? În clipa aceea trebuie să ne gândim și să spunem: „Sărmanul, uită-te la el! A fost botezat, a fost altoit, dar a devenit de nerecunoscut! Ia, să fac